

1 Imparati - Comentarii Jean Koechlin

1 Imparati 1:1-21

David este acum inaintat in varsta. Obosit de o viata de suferinta si de lupte, continua sa se increada in Dumnezeu, asa cum exprima rugaciunea lui din Ps. 71: „Dumnezeule, Tu m-ai invatat din tineretea mea ... Si chiar pana la batranete si par carunt, Dumnezeule, nu ma parasi“ (v.17, 18; vezi si v. 9). Domnul ii va raspunde si ii va acorda ajutorul Sau in ultiima incercare ce il asteapta. Dupa Absalom, un altul dintre fiii sai, Adonia, apare pe scena, conspirand sa ia tronul. Sfarsitul trist al fratelui mai mare nu-l invatase nimic. De altfel, educatia acestui tanar lasa mult de dorit. Tatalui nu-l mustrase si nu-l corectase niciodata. Din frageda copilarie, Adonia facuse intotdeauna numai ceea ce dorise. Iata un nou subiect de meditatie pentru cititorii nostri mai tineri care-i gasesc cateodata pe parintii lor prea exigenti! Fie ca ei sa ajunga sa inteleaga ca a fi astfel „pedepsiti“, copii fiind, sau tineri – sau tinere – ii poate scuti la anii de maturitate de pedepse cu mult mai dureroase. Dumnezeu nu Se poate diferita cu fiii Sai (Evrei 12.6). De cate ori in te leapada si dragostea Lui nu ne-au impletit cat sa ne facem propriul drum: aceasta spre binele nostru imediat si probabil etern!

1 Imparati 1:22-37

La En-Roguel, celebrarea este in plina desfasurare. Invitatii sunt stransi in jurul lui Adonia. Siretul loab se gaseste acolo, la fel si Abiatar, cel care a uitat cuvantul de har al lui David („Ramai cu mine...“ – 1 Samuel 22.23). Ceilalti fii ai imparatului, din oportunism sau din slabiciune de caracter, s-au alaturat cauzei fratelui lor. Exceptie face unul singur: Solomon, care nu fusese invitat. Si nu fara motiv! Oare nu este el ales de Dumnezeu ca sa-i succeda lui David? Ce-ar fi facut Solomon la aceasta sarbatoare? Dar intregul plan, abil urzit, va fi zadarnicit de cateva suflete credincioase care sunt in pas cu voia lui Dumnezeu. Indata ce situatia i se aduce la cunoastinta, David actioneaza: Solomon va urca acum pe tronul sau. Si toate poruncile date converg spre acest efect. In zilele noastre, in toate domeniile, omul se pune pe sine in fata, cautand propria glorie. Un singur gand nu-l preo cupa niciodata: cunoasterea voii lui Dumnezeu. Si, de fapt, aceasta voie divina este sa-i ofere lumii pe Imparatul care i-a fost destinat: pe Isus Hristos. Astazi, Imparatul acesta este inca respins si dispretuit aici; El nu primeste invitatie la celebrarea lumii care starnesc bucuria ei. Si nici aceia care se tem de Dumnezeu nu-si gasesc vreun loc.

1 Imparati 1:38-53

O ceremonie cu totul diferita va fi celebrata acum, potrivit instructiunilor lui David. Inconjurat de bucuria poporului ramas credincios, tanarul Solomon urca pe scaunul de domnie al tatalui sau. Ce contrast mare fata de Adonia! Noul imparat nu actioneaza pe cont propriu: el este determinat sa urce pe catarul imparatului, este dus la Ghihon, unde este uns de Tadoc in mijlocul bucuriei generale. Intre timp, la En-Roguel sarbatoarea se sfarseste. Un vuiet neobisnuit si persistent vine din

spre cetate. Ioab, militar experimentat, aude trompeta si se nelinisteste. In momentul acesta apa re Ionatan, aducand stiri. In ce-l priveste, acestea sunt stiri bune, pentru ca David a ramas domnul lui, imparatul. Dar ce dezastru pentru Adonia si pentru oaspetii lui! Intreaga conspiratie se prabuseste dintr-o data si cei im pli cati se im prastie descumpaniti. Inspaimantat, Adonia u zur patorul se prinde de coarnele alta ru lui, im plo rand clementa imparatului. I se acor da pa sui re, desi mandria si rautatea inimii lui nu fusesera judecate. Ce prostie este sa se opuna cineva lui Dum nezeu si Unsului Sau! Si totusi, aceasta este ceea ce Anticrist va face in curand; dar va fi distrus, pen tru ca sa dea locul Domnului Isus si imparatiei Sale.

1 Imparati 2:1-12

Ultimele cuvinte rostite de un tata sau de o mama pentru copiii lor, la momentul mortii, au intotdeauna o mare importanta. Cele ale lui David pentru Solomon pot fi rezumate astfel: „Pa zeste Cuvantul lui Dumnezeu“. Aceasta a fost si dorinta Domnului Isus la momentul cand avea sa-i lase pe ai Sai (Ioan 14.23, 24). Apoi este necesar ca David sa vorbeasca si despre judeca ta. Domnia dreptatii si a pacii nu poate fi stabili ta fara ea. Crimele lui Ioab si insultele lui Simei, mult timp nepedepsite, trebuie acum re a mintite. Ceea ce sterge pacatul este marturisirea, nu uitarea (anii lasati in urma). Insa ceea ce a facut Barzilai pen tru imparat si pentru poporul lui, cu atat mai mult nu trebuie uitat. Solomon, ca unul care ne vorbeste despre Hristos ca imparat al drep tatii, va rasplati fiecaruia dupa lucrarile lui, asa cum ne arata partea a doua a acestui capitol. Ziua in care Domnul Isi va stabili imparatia, in glo rie, va fi si ea o zi de rasplatire (Matei 25.31). Unora li se va acorda viata eterna, altii vor fi su pusi unor chinuri care nu vor fi mai putin eterne. Da, exista un judecator, un scaun de judecata, un iad (Ap. 20.12-15). Dar de asemenea exista o „inviere a vietii“ (Ioan 5.29). Aceasta este ceea ce asteapta David de acum incolo. El adoarme si va fi adaugat la parintii sai, „dupa ce – cum declara Fapte 13.36 – a slujit voii lui Dumnezeu in generatia lui“.

1 Imparati 3:1-15

Daca la noapte Domnul ne-ar invita, ca si pe So lomon, „Cere ce vrei sa-ti dau“, ce l-am raspunde? Nu am siguranta ca fiecare dintre noi ar avea intai de toate do rin ta sa primeasca ... „o inima care asculta“ (v.9 nota: care aude). Sansa, succes, distractii, cala torii, aces tea sunt dorintele celor mai multi dintre ti nerii acestei lumi. Dar dorintele noastre, care sunt? O inima care asculta (sau o inima inteligenta; in v. 12: „o inima inteleapta si care intelege“) – iata o cerere agreata de Dumnezeu si pe care o poate intotdeauna implini. „Iar daca vreunul dintre voi este lipsit de intelepciune, s-o ceara de la Dumnezeu, care da tuturor cu darnicie ... si i se va da“ (Iacov 1.5). Aceasta nu este o rugaciune care sa poata izvari din inima cuiva deja intelept in ochii proprii (Pro verbe 3.7). Dar Solomon nu are o parere inalta despre sine: „eu sunt un copil mic – spune el – nu stiu nici sa ies, nici sa intru“ (v.7). Sa remar cam aici ca inima – si nu capul – este aceea care trebuie sa asculte si sa inteleaga. Iubirea pentru Domnul este cheia adevaratei inteligente. Mai presus de toate, sa-L luam in considerare pe Modelul nostru desavarsit, care declara prin vocea profetului: „Domnul Dumne zeu ... Imi trezeste urechea ca sa ascult ca un ucenic“ (Isaia 50.4).

1 Imparati 3:16-28

În Israel, împăratul era și judecătorul suprem, imagine a Domnului Hristos care, în viitor, va exercita ambele funcții în același timp. Împăratul Solomon are cu atât mai multă nevoie de înțelepciunea divină pentru această dublă misiune, de a governa și de a judeca poporul, cu cât era și tânăr. Dar pro misiunea lui Dumnezeu se împlineste fără întârziere, iar celebrul verdict pronunțat de Solomon în cazul celor două femei îl face cunoscut în tot Israelul, ca primirea „înțelepciunii lui Dumnezeu ... ca să facă judecata” (v.28). Nu acesta a fost modul în care Absalom se străduise să-și stabilizeze reputația de judecător (2 Samuel 15.4). Cum ar fi putut dregătatea să domnească, dacă omul acesta neevlavios, rebel și ucigaș, ar fi reușit să pună stăpânire pe tronul pe care Dumnezeu îl destinase fratelui său mai tânăr, Solomon? Unul singur a fost mai înțelept decât Solomon. Să-L contemplăm pe Isus, copil „plin de înțelepciune”, urmându-i pe învățații legii prin înțelegerea Sa (Luca 2.40, 47), iar mai apoi, în timpul servirii Sale, răsunând zădărnice căruia după inima lui, discernând cursele care-L erau pregătite și uluindu-Si adversarii. El este cu totul de admirat în situația în care-Si exprima judecata sa cu privire la femeia adulteră: „Cel fără păcat dintre voi să arunce cel dintâi cu piatra în ea” – le răspunde El acuzatorilor (Ioan 8.7). „Ce (este aceasta) înțelepciune dată Lui?” – se întrebau ei cu privire la El (Marcu 6.2).

1 Împarați 4:1-19

Astfel, împăratia lui Solomon se stabilește pe fundamentul de neclintit al păcii și al dreptății. Ea prefigurează – cum am văzut deja – perioada fericită în care nu numai Israel, ci întreaga lume va fi eliberată de război și de nedreptate. În prezent, în ciuda tuturor eforturilor lui, în ciuda progresului său tehnic și social, omul nu reușește prin sine însuși să întronizeze pacea și dreptatea, deși toți oamenii tânjesc după ele. Înainte să se poată întâmpla aceasta, Satan trebuie să fie legat, iar Fiul Omului să preia dominația universală. Să luăm în considerare ordinea perfectă pe care o obține Solomon în administrarea împărăției. Doisprezece administratori, câte unul pentru fiecare lună a anului, sunt răspunzători prin rotație de aprovizionarea curții regale. Ei ne amintesc de acel rob credincios și înțelept pe care stăpanul l-a pus peste ceata servitorilor săi, ca să le dea hrană la timp (Matei 24.45). Domnul a dat daruri slujitorilor Săi: pastori, învățători... care au misiunea să distribuie hrană spirituală celor ai Săi. Dar, într-un fel mult mai general, fiecare credincios trebuie să fie un bun administrator, fidel, purtându-se cu răspundere față de „talantii” pe care Stăpanul sau i-a încredințat spre propria-I glorie.

1 Împarați 4:20-34

Să observăm conexiunea dintre v.20 și v. 29. Poporul și inima împăratului au o dimensiune comună: aceea a nisipului de pe plaja marilor. Cu alte cuvinte, Dumnezeu i-a dat unsului Său o inimă suficient de largă pentru a cuprinde și pentru a iubi toată această mare națiune a carei răspundere o poartă acum. În același fel, dragostea Domnului este după măsura numărului celor care-L aparțin și multimea lor nu o copleșește. Crucea a făcut dovada. Scump cititor credincios, El te iubeste ca și cum ai fi singurul sau răsunând. Noi nu vom ajunge niciodată să sfârșim cunoașterea și înțelegerea „dragostei lui Hristos care întrece cu nostimta” (Efeseni 3.18, 19). Această frumoasă prefigurare a domniei miletare a lui Hristos evocă odihna de care întreaga creație se va bucura în final, după ce a suspinat atât de mult timp sub „robia stricăciunii” (Romani 8.19-22). Solomon a vorbit de spre

fiare, pa sari, taratoare, pesti. Hristos „Fiul Omu lui“, conform Psalmului 8, „incununat cu glorie si cu onoare“, Isi va exercita domnia asupra tuturor lucrarilor mainii lui Dumnezeu: „Oi si boi, toate, si, de asemenea, fiarele campului; pasarile cerurilor si pestii marii, (tot) ce strabate cararile marilor. Doamne, Domnul nostru, cat de minunat este Numele Tau pe tot pamantul!“ (Ps. 8.5-9).

1 Imparati 5:1-18

Daca David poate fi privit ca imparatul haru lui, Solomon, succesorul lui, apare ca imparatul gloriei. In gandurile lui Dumnezeu, gloria ur mea za harul, fara a fi separata de el. Credinciosul, bu curandu-se deja de har, va primi si gloria la veni rea Domnului. Hiram, imparatul Tirului, l-a iubit intotdeauna pe David. De aceea, la urcarea pe tron a lui Solomon, are parte de gloria marelui imparat si pri meste din abundenta proviziei pentru necesitatile lui si ale poporului sau. In schimbul acestor beneficii, el va contribui la constructia templului, care va fi actiunea principala a domniei lui Solomon. Domnul, de vreme ce i-a dat odihna lui Israel, poate si El sa Se odihneasca si sa schimbe cortul calatorului cu o constructie durabila. Asa cum a facut-o cortul inainte (insa cu unele diferente), templul lui Solomon ne va oferi numeroase ilustrari ale relatiei lui Dumnezeu cu poporul Sau. Iata deja o prima deosebire: casa din desert era amplasata direct pe nisip, in timp ce aceasta trebuia sa fie de neclintit, fundamentata pe pietre marelui, pietre scumpe. „Temelia Lui este in muntii sfinteniei“ (Psalmul 87.1).

1 Imparati 6:1-18

Nu din scanduri, cum era cortul, ci din pietre va fi construita noua casa. Ce frumoasa imagine a credinciosilor, a acelor „pietre vii“ care sunt ziditi „o casa spiritala“ (1 Petru 2.5)! Insa v.7 ne invata ca pietrele erau cioplite complet inainte de a fi transportate. Lumea (sau pamantul acesta) este „cariera“ in care cei rascumparati sunt inainte de toate ciopliti si in care fac obiectul unei lucrari rabdatoare din partea lui Dumnezeu, inainte de a ajunge potriviti pentru a fi introdusi in Casa gloriei. La aceasta slefuire suntem supusi noi chiar acum (astfel este conditia noastra prezenta). Pe langa Locul Sfânt si Locul Preasfânt, templul mai avea construite si camere laterale, care la cortul din desert nu existau. Erau rezerve pentru preotilor. Ce imagine a „multelor locuinte“ pregatite de Domnul in Casa Tata lui, pentru a-i avea cu Sine pe ai Sai! Pietre prelucrate; camere pregatite! Domnul i-a pregatit si inca ii mai pregateste astazi pe ai Sai pentru a ocupa un loc in Casa Tatalui. Este invatatura capitolului 13 din Ioan. Dar El a pregatit si locul pentru ai Sai, dupa cum invatam din capitolul 14 al aceleiasi Evanghelii. Ce desavarsita lucrare a dragostei Domnului nostru Isus!

1 Imparati 6:19-38

Singurul psalm atribuit lui Solomon incepe astfel: „Daca nu zideste Domnul casa, in zadar lucreaza cei care o zidesc ...“ (Psalmul 127.1). Sa remarcam aceasta fericita (si indispensabila) stare de spirit a celui care avea sa inalte Casa Domnului. In egala masura este necesar, oricare ar fi initiativa la care ne dam mana, sa fim siguri, inainte de a incepe, ca Domnul este cu noi pentru a actiona si pentru a binecuvanta. Lucrul acesta este potrivit in special acelor care se gandesc sa inalte meieze un camin. Spatiul nu ne permite sa vorbim in detaliu despre aceasta Casa minunata. Ea cuprindea,

asemenea Cortului, dar in proportii duble, un Loc Sfânt si un Loc Preasfânt, numit Sfânta Sfintelor, in care isi intindeau aripile doi heruvimi impunatori. Perdeaua care le se pare nu este mentionata aici, insa accesul spre interiorul Locului Preasfânt era asigurat intr-un fel nou, de usi sculptate in lemn de maslin. Pe langa pietre, materialele folosite au fost lemnul de cedru, simbol al durabilitatii si al maiestruozitatii, si aurul curat al dreptatii divine, cu care fusese acoperita in întregime fiecare particula. Minunat spectacol, nu-i așa, confirmând cuvintele Psalmului 29.9: „in templul Sau, totul spune: «Glorie!»“

1 Imparati 7:1-12

Solomon a aratat un mare zel in construirea templului. I-au trebuit sapte ani, fata de patru zeci si sase de ani, cat i-au fost necesari lui Irod ca sa-l reconstruiasca (Ioan 2.20). Acum imparatul se ocupa de propria casa, dar nu in acelasi ritm alert: aceasta ii ia treisprezece ani. Sa invatam sa facem cel dintai, sa facem bine si sa facem energic ceea ce Domnul ne-a dat sa implinim pentru El, inainte de a ne ocupa cu propriile activitati. Arhitect intelept, Solomon inalta inca trei constructii dupa terminarea templului: propria casa (v. 1); casa din padurea Libanului, cu porti cul ei (v. 2-7); in final, casa pentru sotia lui, fiica lui faraon (v. 8). Fiecare dintre ele ne spune despre cate un aspect particular al relatiilor lui Dumnezeu cu oamenii. Daca templul este o imagine a casei Tatalui, locuinta personala a lui Solomon sugereaza mai degraba „casa Fiului“, numita si Biserica sau Adunarea (Evrei 3.6). Casa din padurea Libanului ne spune despre locul viitor pe care Domnul Hristos, Imparatul gloriei, il va ocupa in relatia cu Israelul. Acolo se gaseste scaunul de judecata. In sfarsit, casa fiicei lui Faraon prefigureaza pozitia Lui de Imparat peste toate natiunile lumii.

1 Imparati 7:13-26

Pentru confectionarea cortului si a obiectelor pe care le continea, Domnul il desemnase odinioara pe Betaleel, un mester iscusit, „umplut cu Duhul lui Dumnezeu in intelepciune si in pricepere si in cunostinta si in orice fel de mestesug ...“ (Exod 31.2-3). Pentru confectionarea obiectelor din arama (sau bronz), Solomon face apel la Hiram din Tir, un mestesugar de asemenea „plin de intelepciune si de pricepere si de cunostinta ca sa faca orice fel de lucrari in arama“ (v. 14). Fie ca si noi sa intram in posesia unor calitati spirituale similare. Atunci Domnul va putea sa ne foloseasca la tot felul de lucrari, pentru ca acestea sunt (din plin) pentru fiecare. Primul proiect al lui Hiram este turnarea celor doi stalpi de arama cu splendidele lor capite luate. Acestea ne reamintesc de promisiunea Domnului catre Biserica din Filadelfia: „Pe invingator il voi face un stalp in templul Dumnezeului Meu“ – „Ai putina putere ...“, le-a spus El a celor credinciosi (Apocalipsa 3.12 si 8). Dar numele acestor stalpi, Iachin si Boaz, semnifica: „El va intari“ si, respectiv, „In El este putere“. Iata un raspuns pretios pentru conditia rascumparatilor: Putina putere pe pamant? Stabilitate si putere pentru totdeauna in cerul gloriei, reprezentat de templu!

1 Imparati 7:38-51

Hiram este o imagine a Duhului Sfânt, „Lucra to rul divin“ ocupat sa pregateasca toate lucrurile aici jos – si in special inima celor credinciosi – in vederea gloriei lui Dumnezeu. Marea, un imens lighean

cu diametrul de aproape cinci metri, tre buia sa serveasca pentru spa larea preotilor, in timp ce un numar de zece lighene, odih nindu-se pe cele zece pedestale ale lor, erau folosite pentru spa la rea a „ceea ce pregateau pentru arderea-de-tot“ (2 Cronici 4.6). Incepand cu v. 48 avem o lista de obiecte din aur confectionate de Solomon. Insa el, aducand ulterior lucrurile pe care le dedicase tatal sau, David (v. 51), ne face sa ne gandim la Domnul Isus, Fiul, avand la dispozitie ceea ce-I apartine Tatalui. „Tatal iubeste pe Fiul si a dat toate in mana Lui“ (Ioan 3.35; 17.10). Sa remarcam in acelasi timp cum, spre deosebire de ceea ce s-a intamplat cu cortul (Exod 35.21-29), nu exista aici nici o afirmatie cu privire la ceea ce a dat poporul. Si intelegem motivul: In cer nu poate intra nimic din ceea ce vine de la om. Acolo totul este divin, totul este lucrarea exclusiva si desavarsita a Tatalui, a Fiului, a Sfantului Duh. Cele trei Persoane, care S-au angajat impreuna in prima creatie, Se ocupa tot impreuna de gloria care va veni si de noua creatie.

1 Imparati 8:1-11

Fiindu-I gata Casa, Dumnezeu Se pregateste sa Se instaleze in ea. Solomon strange la el pe capetenii poporului. Preotii aduc chivotul lega mantului in Locul Preasfant. Pretios chivot! Simbol al lui Hristos, chivotul cu noi cuse truda poporului si-l sustinuse in conflictele sale. Pentru el coborase in raul mortii. Acum intra in locul lui de odihna. Dar exista ceva care va aminti intotdeauna de calea desertului. Drugii ramani la veche. Cu toate ca de aici inainte nu urma sa mai fie folositi, drugii n-au fost scosi din inelele lor. In mijlocul splendorilor cerului, Il vom convingea pe Domnul Isus in frumusetea Sa. Dar ceea ce va misca profund inimile noastre vor fi semnele nefericite ale suferintelor Lui de la cruce, pe care le vom vedea asupra Sa. Asemena drugilor chivotului, ele vor ramane in gloria cerului ca o marturie a dragostei Lui divine. Si ce minunate sunt picioarele Mantuitorului: ele s-au trudit pe drumurile acestei lumi pentru a ne cauta (Isaia 52.7), inainte sa fi fost strapunse la cruce, unde S-a lasat tintuit ca sa ne salveze! Pe aceste picioare sfinte, omagiul Mariei fusese deja turnat in preafericita casa din Betania, care se umpluse de mirosul parfumului. Ce salvatoare anticipata a Casei Tale, pe care gloria o va umple pentru totdeauna!

1 Imparati 8:12-30

Acum imparatul Solomon vorbeste. Asezandu-se in randul urmasilor lui Aaron, el insusi indeplineste oficiul de preot, pentru ca este un simbol al Domnului Hristos, Imparat si Preot. El rememoreaza trecutul: Egiptul, harul aratat lui David, lega mantul si promisiunile. Cu patru sute optzeci de ani inainte, pe malul Marii Rosii, israelitii intonasera cantecul eliberei: „Acesta este Dumnezeu meu si-L voi lauda ... Prin indurarea Ta, ai condus poporul pe care l-ai rascumparat; l-ai calauzit prin puterea Ta spre locuinta sfinteniei Tale ... Tu ii vei duce si ii vei sadi pe muntele mostenirii Tale, la locul pe care l-ai facut locuinta Ta, Doamne, locasul sfant, Doamne, pe care mainile Tale l-au intemeiat!“ (Exod 15.2, 13, 17). Au fost necesare aproape cinci secole pentru ca aceste cuvinte sa-si gaseasca implinirea. Scurgerea timpului nu indeparteaza nimic din realitatea promisiunilor lui Dumnezeu (compara cu 2 Petru 3. 4). Tot asa, Solomon este fericit sa repete: „a implinit cu mana Sa cuvantul Sau“ (v. 15); „Domnul a implinit cuvantul Sau pe care l-a spus“ (v. 20). „Tu ai zis: Numele Meu va fi acolo!“ (v. 29). Sa ne amintim inca o data promisiunea Domnului Isus: „unde sunt doi sau trei adunati in Numele Meu, acolo Eu sunt in mijlocul lor“ (Matei 18.20).

1 Imparati 8:31-40

La inceputul rugaciunii lui, Solomon a prea marit credinciosia Domnului, indurarea Sa (v. 23), maretia Sa (v. 27). Acum el recu noaste faptele de care este capabil poporul si care reprezinta consecintele pacatelor lor. Gandurile noas tre se intorc de la Solomon spre Hristos, gran diosul Mare Preot. El cunoaste deplin slabi ciunea inimilor alor Sai si Se adreseaza lui Dum nezeu inainte ca Satan sa-i cearna, rugandu-Se pentru credinta lor, sa nu se piarda. El a facut asa pentru Petru, inainte ca acesta sa se lepede (Luca 22.32) ... si inca de cate ori pentru fiecare dintre noi, in chiar ceasul ispitei, fara stirea noastra. In adevar, Dumnezeu cunoaste inima omului (v. 39; vezi Ieremia 17.9, 10). Si unde anume si-a desco perit masura deplina a carac terului ei inselator aceasta inima „nespus de inselatoare si fara nici o speranta de vinde care“? In ce imprejurari i-a cunoscut Hristos decaderea extrema? Oare nu la cruce, unde os tilitatea omului a fost total exprimata contra Lui (Psalmul 22.16)? Dar crima aceasta – cel mai mare dintre toate pacatele lui Israel – va fi chiar si ea iertata cand natiunea pocaita isi va in toarce privirile cu „duhul indurarii si al cererilor“, nu spre „aceasta casa“, ci spre „Acela pe care L-au strapuns“ (Zaharia 12.10).

1 Imparati 8:41-53

Pentru mijlocire nu este de ajuns sa cunosti slabi ciunea inimii omenesti (v. 46). Mai este necesar sa ai – ca si Solomon aici – incredere in compasiunea inimii lui Dumnezeu. Daca Isus, Marele nostru Preot si Avocat, cunoaste foarte bine inima omu lui, atunci la fel de bine o cunoaste si pe a Tatalui. Insa dorinta Lui este ca noi sa mer gem la El, pentru a o experimenta per so nal (compara cu Ioan 10.17 si 16.27) „Asculta si iarta“! Capitolul acesta ne invata ca, in adevar, ne putem infatisa inain tea lui Dumnezeu in orice imprejurare. La picioarele Domnului a fost loc pentru cei mai mari pa ca tosi (Luca 7.37). Si astazi, credincios pro mi siunii Sale, nu-l va izgoni afara pe acela care vine la El (Ioan 6.37). Pacatul este lantul prin care chiar si un cre dincios poate fi tinut captiv in tara vrajmasa (v. 46). Dumnezeu este gata sa-l elibereze de acolo. Numai ca drumul spre iertare trece in mod necesar prin punctul marturisirii. „Ti-am facut cunoscut pacatul meu ... si Tu ai iertat nelegiuirea pa ca tului meu“ (Psalmul 32.5). Dumnezeu asculta; El iarta; da, El poate ierta totul, pentru ca Isus a facut ispasire pentru toate. „Daca ne marturisim pacatele, El este credincios si drept ca sa ne ierte pacatele si sa ne curateasca de orice nedreptate“ (1 Ioan 1.9).

1 Imparati 8:58-66

In ciuda bogatiei si a maretiei casei, in ciuda numa rului foarte mare al celor adunati, in inima lui Solomon nu se naste nici o dorinta de dominare; el se asaza in genunchi, intr-o atitudine de dependenta fata de Dumnezeu (v.54). Speram sa-i fie familiara aceasta pozitie fiecaruia dintre cititorii nostri. Sa-l vorbim astfel Domnului, in fiecare zi, in mod deschis, de prefe rat cu voce tare, cand este posibil, pentru a evita sa fim distrasi. Si chiar daca, dupa aceea, vom uita ce ne-am rugat, cuvintele noastre vor sta „ziua si noaptea... inaintea Domnului Dumnezeului nostru“. In final se spune ca El face dreptate in fiecare zi potrivit cu cazul solicitat. Putem conta astazi pe raspunsul de astazi, nu pe cel de maine. Dumnezeu cunoaste tendinta noastra de a ne odihni pe ceea ce ne da El, mai degraba decat pe El, si, din acest motiv, El regleaza chestiunile „fiecarei zile in ziua ei“. Iar Isus ne

invata la fel: „Ajunge zilei necazul ei“ (Matei 6.34).Aceasta ceremonie de „dedicare“ (sau de inaugurare) a templului avea loc la momentul marii sarbatori anuale a Corturilor, in luna a saptea. Ea se sfarsea prin aducerea de sacrificii si cu bucurie, potrivit cu Deuteronom 16.15.

1 Imparati 9:1-9

Lucrarea intreprinsa de Solomon este terminata. Versetul 1 subliniaza ca el a avut placere s-o implineasca. Oare nu ne da el o lectie aici? Sa facem cu bucurie tot ceea ce Domnul ne cere, pentru ca El este acela care ne-o cere! Acum Domnul raspunde rugaciunii imparatului. «Gloria Lui locuind in aceasta casa» va fi inaltul Sau motiv de a-l binecuvanta pe Israel, de a-l asculta, de a-l ierta. In timpul de acum, Dumnezeu leaga propria glorie si implinirea rugaciunilor adresate Lui de un singur nume: Cel al lui Isus (Ioan 14.13,14); si aceasta pentru ca Dumnezeu a venit sa locuiasca in mijlocul nostru in Persoana lui Isus, nu intr-un templu (Ioan 1.14; Coloseni 1.19; 2.9; 1 Tim. 3.16). Nu sunt ochii si inima Tatalui atintite mereu asupra acestui Om desavarsit? (compara cu v. 3). Deci putem in orice moment sa ne adresam Lui in numele lui Isus, pentru implinirea rugaciunilor noastre. „Vezi, Dumnezeu! si priveste fata unsului Tau“ (Psalmul 84.9).Domnul ii pune apoi pe Solomon si pe popor in fata responsabilitatilor lor. Prezenta Lui in mijlocul lor cere din partea lor o stricta se parere de rau; altfel, acest privilegiu le va fi luat, iar Israel, ca natiune, va fi imprastiat.

1 Imparati 9:10-28

A fost o eroare grava din partea lui Solomon sa-i dea imparatului Tirului cetati care constituiau parte din tara lui Israel. La fel ni se poate intampla si noua, sa abandonam o parte din mostenirea noastra in beneficiul lumii. Sa luam ca exemplu felul cum petrecem ziua Domnului. Stam probabil departe de o strangere, pentru a fi pe placul vre unui prieten sau vreunei rude? Sa fim siguri ca asemenea concesii reprezinta o pierdere de ambele parti. Cum va fi posibil sa-i conducem pe altii la adevarul divin si la intelegerea privi legiilor crestine, daca nu dovedim intai ca noi insine le preluam? Priviti la Hiram! Nici macar nu apreciaza gestul lui Solomon! Sfarsitul capitolului ni-l arata pe imparat ca un administrator intelept, intrand si si organizandu-si imparatia. El isi mentine relatia pe de o parte cu Domnul (v. 25) si, pe de alta parte, cu diferitele popoare si tari de la granite. Si, pentru prima data din zilele lui Iosua, toti canaanitii sunt subjugati. Ne reamintim ca ei sunt un simbol al vrajmasilor suflatorilor noastre. Se afla oare vrajmasii suflatorului meu in libertate, sau mai de graba am gasit in Hristos puterea de a-i aduce sub control?

1 Imparati 10:1-13

Pe cand le vorbea fariseilor, pentru a sublinia necredinta lor, Domnul le va aminti aceasta scena: „O impara teasa din sud ... a venit de la marginea pamantului ca sa auda intelepciunea lui Solomon; si, iata, aici este mai mult decat Solomon“ (Matei 12.42). Fiul lui Dumnezeu, Imparatul gloriei, Se gaseste prefigurata aici, inaintea ochilor nostri. El ne invata ca primeste pe oricine vine la El. Nici gloria, nici bogatiile marelui imparat nu sunt acelea care-l atrag pe acest nobil vizitator la curtea sa. Imparateasa din Seba auzise de intelepciunea lui Solomon „legata de Numele Domnului“ si, dorind s-o evalueze ea insasi, vine sa-i impartaseasca „tot ce era in inima ei“. Sa nu ne satisfaca doar sa fi

auzit despre Domnul Isus. Sa mergem la El! El este gata sa ne dea tot ceea ce dorim, tot ceea ce-l cerem (v.13; Ioan 15.7).Ceea ce o impresioneaza pe imparatesa la curtea lui Solomon (v. 4, 5) ne face sa ne gandim la marturia data pentru Domnul de catre adunare (casa Lui), la invatatura Cuvantului (mancarea mesei Lui), la comportarea alor Sai, care trebuie sa fie demna de El (tinuta, randuiala, hainele slujitorilor lui). In toate aceste detalii trebuie sa le aratam persoanelor cu care intram in contact Cine este marele Imparat Caruia suntem onorati sa-I apartinem.

1 Imparati 10:14-29

Privelistea marelui imparat Solomon, imbra cat in vesminte pretioase si marete, asezat pe tronul sau confec tionat din fildes acoperit cu aur, trebuie sa fi constituit un spectacol grandios. Si totusi Domnul Isus, invi tandu-ne sa privim cu atentie la crinii de pe camp, afirma ca „Solomon, in toata gloria lui, nu s-a imbracat ca unul dintre acestia“ (Matei 6.29). Putem fi si guri ca cele mai frumoase realizari ale omului nu o vor ajunge nicio data pe cea mai modesta din tre cele ale Creatorului.Psalmul 72, compus „pentru Solomon“, descrie aceas ta domnie a dreptatii (v. 1-4), a pacii (v. 7), a puterii (v. 8-11), a indurarii (v. 12-14), a prosperitatii (v. 16) si a binecuvantarii (v. 17). „Imparatii din Seba si Saba vor prezenta tribut ... si i se va da din aurul Sebei“ (v. 10, 15).Si in capitolul nostru, 10, se dau multe detalii pentru ilustrarea prosperitatii, a intelepciunii si a puterii acestui fiu al lui David dom nind cu dreptate la Ierusalim. Intelegem ca aici este, de asemenea, imaginea Unuia „mai mare decat Solomon“. Centru al gloriei si sursa a bine cuvantarii pentru toate natiunile, aceasta domnie stralucitoare nu constituie decat o reflecta re pala a viitoarei dominatii universale a Domnu lui nostru Isus Hristos. Insa ai Sai nu asteapta acest viitor glorios pentru a recunoaste drepturile, intrucat ele sunt, incontestabil, in inima lor.

1 Imparati 11:1-13

Pana acum, cu greu am vazut vreo umbra aruncata asupra stralucirii acestei domnii excep tionale. Insa, iata, cap. 11 incepe cu un „Dar“ care descopera deodata, sub exteriorul stralucitor descris mai inainte, o conditie mo rala dintre cele mai dezolante. Calcand legea sub doua aspecte (Deuteronom 17.17 si 7.3), imparatul pe de o parte si-a luat „multe femei“, iar pe de alta parte acestea erau „femei straine“ (v.1), care, la ba tranete, i-au abatut inima. Nu ceruse si nu obtinuse el o inima inteleapta, o inima care asculta? Fara indoiala, ii simtise necesitatea pentru a-i conduce pe altii, dar nu pentru a-si calauzi pro pria cale. Aceasta inima larga, deschisa „ca nisipul“ (4.29) – pe care Domnul i-o daduse imparatului ca sa-l faca in stare sa-si iubeasca in intregime poporul nume ros – el nu si-a pazit-o, n-a vegheat asupra a ceea ce a intrat in ea. O mie de sotii straine isi gasisera loc acolo, cu idolii lor. Solomon ni se infatiseaza condamnat de pro priile cuvinte: „Pazeste-ti inima mai mult decat tot ce se pazeste, pentru ca din ea ies izvoarele vietii“ (Proverbe 4.23). Aceasta este ceea ce el i-a invatat pe altii, ... dar a ne glijat sa faca cu sine insusi (vezi Ro mani 2.21 si 1 Co rinteni 9.27). El n-a dat atentie nici avertis mentului tatalui sau (2.3), nici celui al Domnului, repetat de doua ori (v. 9, 10).

1 Imparati 11:14-25

Cand este vorba de om si de responsabilitatea lui, constatam din nou si intotdeauna un faliment total. Istoria lui Solomon demonstreaza faptul acesta probabil mai bine decat toate celelalte. El a fost cel mai intelept, cel mai bogat si cel mai puternic dintre cei care au trait sub soare. El a construit pentru Dumnezeu un templu maiestruos, lucrare fara seaman. Dar cu cat cineva a fost pus intr-o pozitie mai inalta, cu atat mai rasuna toare ii este caderea. O scapare per misa in viata unui om evlavios ia cu sine intreaga greu tate a evlaviei lui. Ce trist exemplu a dat acest imparat slab intregului Israel! Cand umblarea noastra nu este in conformitate cu pozitia pe care o avem, constituim o piatra de poticnire pentru altii. Dumnezeu ii ridica vrajmasi lui Solomon, pe cand acesta era la o varsta inaintata. Intai din afara imparatiei: pe Hadad si pe Rezon. Apoi chiar din interior: pe Ieroboam. Dar nu-l vedem deloc pe imparat venindu-si in fire si intorcandu-se spre Domnul din toata inima – potrivit propriilor sale expresii din cap.8, v. 47 si 48. El nu se indreapta spre Domnul ca sa-l spuna: „asculta si iarta“ (8.49, 50). Si totusi, nu fusese aceasta calea schi tata in rugaciunea lui pentru cei care aveau sa se confrunte cu vrajmasi, drept consecinta a pacatelor lor?

1 Imparati 11:26-43

In acelasi fel in care a actionat pregetindu-l pe David pe cand inca Saul se afla in viata, Dumnezeu il ridica acum pe Ieroboam, chiar din timpul vietii lui Solomon. Si, precum Saul odinioara, Solomon cauta sa ia viata celui desemnat de Domnul sa-i succeda (v. 40). Dar ce contrast intre Ieroboam, care ridica mana impotriva imparatului (v. 26), si David, care refuza sa faca aceasta; intre Ieroboam, care fugeste in Egipt, invatand acolo idolatria, si David, care se ascunde in pustie! David isi incepuse bine viata, o continuase rau, dar din nou bine a sfarsit-o. Solomon a inceput bine, a continuat bine, dar si-a sfarsit rau cariera. Amintim si un exemplu opus acestuia: Iacov, ale carui zile au fost „putine si rele“ (Geneza 47.9), a avut un sfarsit atat de frumos (Evrei 11.21). Aceasta tentativa de ucidere este cea din urma actiune a lui Solomon care ni se relateaza! Apoi el adoarme cu parintii lui. Avusese „un timp sa traiasca“. Dupa propria declaratie, acum soseste pentru el „timpul sa moara“ (Ecl. 3.2). Scump cititor, nu stii cand acest timp va sosi si pentru tine. Dar ceea ce trebuie sa stii este ca timpul pentru a trai este in mod egal si timpul pentru a crede si timpul de a trai pentru Hristos.

1 Imparati 12:1-15

Ieroboam ii succeda tatalui sau. Acesta din urma isi pusese candva intrebarea: „Omul care va fi dupa mine va fi el intelept, sau nebun?“ (Ecl. si Ps. 2.18, 19). Trei zile ii sunt necesare sarma lui Ieroboam pentru a da raspunsul. Fiului celui mai intelept dintre oameni ii lipseste intelegerea. Nu-l vedem cerand Domnului o inima inteleapta, cum facuse tatal sau. In tinerete, la varsta cand cineva trebuia in mod normal sa invete, el n-a tras nici un folos din invatatura inteleapta continuta in cartea Proverbe, al carei autor este Solomon. Totusi, aceasta carte incepe astfel: „Asculta, fiul meu, indrumarea tatalui tau ...“ (Proverbe 1.8; cititi si Prov. 19.13 si 20). Rezultatul este ca la varsta de patruzeci de ani, in momentul de acumularesc biografia sa, lui ii lipseau complet experienta, bunul simt si, in primul rand, smerenia. El dispretuieste indrumarea batranilor, preferand sa urmeze sfatul imprudent al tinerilor. Multi tineri sunt mai dispusi sa asculte de cei de aceeaasi varsta cu ei, decat de parintii lor sau de persoane mai varstnice. Este o tendinta foarte periculoasa! Consecintele le vedem aici. Insa Dumnezeu se foloseste de lipsa de intelegere a lui Ieroboam, precum si de lip

surile poporului, pentru a împlini ceea ce hotărâse întru casa lui David.

1 Imparați 12:16-33

Ca rezultat al intransigentei lui Ieroboam, zece semintii s-au separat. Ieroboam devine împăratul lor. În ce-i privește pe descendenții lui Solomon, ei păstrează numai semintia lui Iuda și pe cea a lui Beniamin. De aici înainte vom urmări istoria celor două împărății în paralel. Până la sfârșitul cărții 2 Imparați, întâiește-te să ai în vedere împărăția lui Israel (cele zece semintii), în timp ce cartea 2 Cronici va relua relatarea despre împărăția lui Iuda. Printr-o propoziție scurtă, Dumnezeu oprește războiul civil care era gata să înceapă: „De la Mine este lucrul acesta” (v. 24). Este o propoziție mică, dar atât de importantă și pentru noi! Sta oare vreă dificultate sau vreun obstacol în calea planurilor noastre? Atunci să ascultăm cu atenție! Vom auzi fără îndoială aceeași voce spunându-ne: „De la Mine este lucrul acesta!” Apoi ne sunt relatate primele fapte ale lui Ieroboam. El face doi vitei de aur (comparați cu vittele sale din v. 28 cu cele ale lui Aaron din Exod 32.4). Acestea sunt elementele caracteristice ale unei închinări în întregime inventate de om – expert în a implica religia în scopuri personale (citiți Osea 8.4, 5). Și, domnie după domnie, vom auzi vorbindu-se de acest păcat al lui Ieroboam.

1 Imparați 13:1-19

În ziua „pe care a inventat-o el din inima lui” (12.33), Ieroboam celebrează o sărbătoare la Betel în cinstea vitelului sau de aur. Dar cineva vine și-i deranjează ceremonia. Este un om al lui Dumnezeu care sosese din Iuda cu un mesaj de mare solemnitate. Altarul se despica; împăratul răzvrătit este lovit, apoi vindecat prin puterea lui Dumnezeu. Harul strălucește în vindecarea acestui om atât de nelegiuit. Dumnezeu ne binecuvăntează potrivit cu ceea ce este El și niciodată potrivit cu ceea ce suntem noi. Acest har ar fi trebuit să-i vorbească împăratului. Profetul primise porunca să se întoarcă de îndată și să încheie misiunea. Să se odihnească, să mănânce și să bea pe teritoriul acestor semintii neascultătoare ar fi fost în contradicție cu cuvintele de judecată pe care le pronunțase. La fel, nici noi nu putem fi în comuniune cu organizații religioase care nu se află în supunere față de Scriptură. Profetul bătrân, ai cărui fii par să fi fost prezenți la sărbătoarea vitelului de aur, nu-și avea locul la Betel. Din acest motiv, deși trăind în cetatea în care avea să se desfășoare această misiune, el nu fusese împuternicit de Domnul pentru ea. Dar, atrăgându-l în casa lui pe omul lui Dumnezeu din Iuda, bătrânul își justifică poziția falsă și își întărește propria reputație. În ce-l privea pe profetul din Iuda, dacă s-ar fi grăbit să părăsească aceste locuri, n-ar mai fi fost ajuns din urmă! (v. 14).

1 Imparați 13:20-34

Este rândul omului lui Dumnezeu din Iuda să auză un cuvânt de judecată. Lui îi lipsea forța de caracter, iar rezultatele sunt tragice. Să te lași antrenat constituie un pericol mai ales pentru tineri, care prin natură lor sunt ușor influențabili. Să remarcăm că, pentru a-l termina pe un creștin să se abată de pe calea ascultării, diavolul nu se folosește numai de incitări vulgare! El știe cum să facă uz de mijloace care par să fie dintre cele mai respectabile, pentru a-l convinge. Toate aparențele erau în favoarea acestui profet înaintat în vârstă, care pretindea că primește cuvântul Domnului printr-un inger. Dar putea Dumnezeu să se contrazică? În ce ne privește, fie că să ne

sprijinim numai pe ceea ce El spune in Biblie si atunci nu ne vom rataci (Galateni 1.8, 9). Moartea este pentru acest om al lui Dumnezeu consecinta greselii sale. Trupul sau nu este mancat de leu, dovada evidenta ca de Dumnezeu fusese lovit. Iar pentru batranul pro fet, ce pedeapsa! El constituise o piatra de poticnire pentru acela pe care-l numise fratele sau (v.30), dar fata de care nu se purtase deloc ca un frate! Sa-i conducem pe altii la neascultare nu este mai putin grav decat neascultarea personala, pentru ca atunci facem rau atat fata de Dumnezeu, cat si fata de cel care devine subiect al ratacirii noastre.

1 Imparati 14:1-20

In ciuda avertismentului solemn pe care Dumne zeu i-l daduse la Betel, Ieroboam a perseverat pe calea lui pacatoasa. Acum Dumnezeu ii vor beste inca o data, prin boa la fiului sau Abiia. Si constatam ca imparatul nu asteapta ajutor de la vitelul sau de aur, pe care-l recunoaste a fi total lipsit de putere. Ieroboam se indreapta spre Ahia, profetul care-l anuntase altadata ca va fi im parat (comparati cu Ezechiel 14.3). S-a intors atunci de pe calea lui? Vai, nu! Minciuna pe care o ticluieste cu complicitatea sotiei dovedeste ca nu exista o smerenie adeva rata in inima lui. Dar ce prostie sa gandesti ca Dum nezeu poate fi inselat printr-o deghizare! Regina se vede demas cata de indata ce ajunge la usa. Si, in loc de cu vinte placute, ca cele pe care Ieroboam le auzise mai inainte din gura omului lui Dumne zeu, este un mesaj ingrozitor, pe care nefericita lui sotie trebuie sa-l duca chiar in momentul in care tana rul Abiia moare. Probabil ca ne intrebam, pe buna dreptate, de ce Domnul nu l-a lasat cu viata pe acest copil, singurul in care s-a gasit „ceva bun“ (v. 13)? In mod sigur pentru ca El a vrut sa-l scoata din mijlocul unor asemenea impreju rari rele, pentru a-l aduce in prezenta Sa. Soarta in comparabil mai buna! (Isaia 57.1, 2).

1 Imparati 14:21-15:8

Roboam domneste in acelasi timp cu Ieroboam. Desi imparatia lui este mai mica, cuprinde partea cea mai buna. Capitala ramane Ierusalimul, unde se afla templul, locuinta sfanta a Domnului si centrul de strangere pentru intregul Israel. Roboam insusi este „fiu“ din David, descendent legitim. Vai, cu toate aceste privilegii, iata cat de departe a mers decaderea poporului lui Dumne zeu in atat de putini ani de la zilele glorioase descrise in cap. 8 (v. 65, 66)! Tot asa cum buruienile pot sa infesteze intr-un timp atat de scurt cea mai frumoasa gradina, idolatria intro dusa de Solomon a invadat intrea ga tara. Dar a ceasta nu este totul! Roboam nu este vigi lent si inamicul exploateaza faptul acesta. Sar manul im parat sufera pierderea in intregime atat a bo ga tiilor sale, cat si a ceea ce-l proteja (scu tu rile). So lemna avertizare pentru fiecare dintre noi! Daca nu veghem asupra pro priilor inimi, adver sarul va semana curand acolo semintele unor numerosi idoli. Apoi, cand acestea au in coltit, nu-i va fi greu sa ne rapeasca cele mai pretioase bogatii pe care ni le-au incredin tat, poate, parintii sau bunicii nostri: Hristos si Cuvantul Lui. Abiiam ii succeda lui Roboam si cei trei ani ai dom niei lui sunt de ajuns pentru a proba ca perpe tueaza calea tuturor pacatelor facute de tatal sau.

1 Imparati 15:9-24

Dupa Abiam, fiul sau Asa ii ia locul pe tronul lui Iuda. Domnia lui este lunga, contrastand cu cele doua care au precedat-o! Asa a facut „ce era drept in ochii Domnului“ (v. 11). Si a face ce este drept consta mai intai in a smulge, a indeparta, a distruge, a arde. Atitu dine cu atat mai curajoasa si mai dificila, cu cat im plica impotrivirea fata de propria-i bunica, Maaca (v. 2), o inchinatoare la idoli! Cunoastem cuvin tele Domnului, „Cine iubeste pe tata sau pe mama mai mult decat pe Mine nu este vrednic de Mine“ (Matei 10.37). Inca de pe timpul lui Asa, sunt numerosi tinerii convertiti care a trebuit si inca trebuie sa adopte o pozitie ferma in propria fa milie! Cat de privilegiati sunt, pe de alta parte, cei ai caror parinti ii incurajeaza si le dau e xemplu. Sa ne gan dim la acest tanar imparat ai carui tata, bunic si bunica nu i-au oferit decat un trist exemplu! Ce dureroasa con sta tare: sfarsitul domniei lui Asa nu ramane la inaltimea ince pu tului ei! In loc sa caute la Domnul ajutor contra lui Baesa, el isi gaseste sprijinul in Ben-Hadad. Cartea 2 Cronici (cap. 16) ne permite sa ne intoarcem cu de talii la aceasta domnie si la invatamintele pe care le implica pentru noi.

1 Imparati 15:25-16-7

Lectura noastra ne readuce cu patruzeci de ani inapoi, pentru a lua in considerare imparatia lui Israel, in timp ce Asa domneste in Iuda. Prin contrast cu acesta din urma, Nadab, fiul lui Ieroboam, umbla in timpul scurtei lui domnii „in calea tatalui sau si in pacatul lui, prin care l-a facut pe Israel sa pacatuiasca“ (v. 26). Acest pacat consta in falsa religie instituita de Ieroboam pen tru a de tur na poporul de la locul ales de Domnul (Deut. 12.5, 6). In crestinatate exista, precum in Israel odinioara, un mare numar de oameni care, desi fac parte din poporul lui Dumnezeu, au fost deturnati de la singurul cen tru care este Isus. Ei au fost invatati diferite forme de religie care nu sunt in acord cu Cuvantul. Nadab si intreaga familie a lui Ieroboam sufe ra teribila soarta pronuntata de Ahia. Dar Baesa, cel care executa aceasta sentinta si care-i succeda lui Nadab (la tron), de asemeni ii succeda si in drumul sau de pacat. Iar o aceeaasi cale va avea acelasi sfarsit! Domnul i-l anunta lui Baesa prin gura pro fe tului Iehu care, nu fara curaj, se prezinta cu cuvinte solemne inaintea im paratului celui rau. Oare n-am fost noi in sine „ridicati din ta rana“ si pusi alaturi de cei no bili? (v. 2; 1 Sa muel 2.8). Pentru acest motiv ar trebui sa examinam cu atentie calea pe care o urmam si destinatia la care ne duce ea (Proverbe 16.25).

1 Imparati 16:8-28

Ela, fiul lui Baesa, domneste doi ani peste Is rael. Singura lui fapta amintita este aceasta: „Ela era in Tirta, band si imbatandu-se ...“ (v. 9). Acest imparat este domi nat de o pasiune, sarmana sclavie fata de alcool, asemeni altor mi lioane de oa meni nefericiti astazi. Omul crede ca-i poate governa pe semenii sai, cand nu este capabil ma car sa-si stapaneasca pasiunile proprii inimi. Car tea Proverbe contine cuvintele unui tanar im parat, numit Lemuel. Aces ta isi a minteste ce l-a invatat mama lui: „Lemuele, nu este demn pentru imparati, nu este pentru imparati sa bea vin“ (Pro verbe 31.4; vezi de asemenea Proverbe 23.20, 31, 32 si Efeseni 5.18). Dintr-o data, fara sa se trezeasca, Ela trece din betie in moarte. Tot asa, oamenii acestei lumi cauta uitare in placerile pacatului, apoi, fara sa fie pre gatiti fata de el, se gasesc deodata impinsi intr-o neno rocire eterna. Sapte zile ii sunt suficiente lui Zimri, ucigasul lui Ela, sa arate ca merge pe calea lui Ieroboam! Sfarsitul sau nu este mai putin zguduitor: se sinu cide! Apoi Omri ia puterea, construieste ce tatea Samariei, umbla pe o

cale mai rea decat predecesorii lui. Ce intuneric greu se aterne asu pra acestei imparatii a lui Israel (Mica 6.16)!

1 Imparati 16:29-17:6

Ahab, fiul lui Omri, cu a carui domnie ne vom ocupa pana la sfarsitul cartii 1 Imparati, sporeste pacatele impa ratilor precedenti cu un ritm neatins inca: „a facut rau in ochii Domnului mai mult de cat cei care au fost inaintea lui“. In timpul sau, inchinarea la Baal este introdusa in mod oficial in Israel, prin sotia lui, dezgustatoarea Izabela. Tot de „zilele lui“ se leaga si recon struirea Ierihonului care, fiind o provocare adusa Domnului, pri meste pedeapsa pronuntata de Iosua! (Iosua 6.26). Atunci, pentru a vorbi constiintei imparatului si po po rului sau, Dumnezeu ridica un profet: pe Ilie! Acest om constientizeaza ca, pentru a-l aduce pe Israel in stare sa primeasca cu vantul divin, este necesara intai o pe deap sa. In consecinta, se roaga „cu sta ru inta“ sa nu ploua (Iacov 5.17). Apoi, sigur de ras punsul lui Dumnezeu, se prezinta cu autori tate inaintea lui Ahab pentru a i-l declara. Cand li cerem ceva lui Dumnezeu cu credinta si in acord cu voia Lui, trebuie sa actionam cu deplina siguranta a implinirii acelui lucru. Sa remarcam expresia: „Domnul ... inaintea Caruia stau“ (v.1). Sa stam cu re ve ren ta inaintea lui Dumne zeu, in lumina Lui, mereu gata sa-l primim in structiunile, aceasta este atitudinea sluji torului. Aceasta a fost si atitudinea lui Isus in Psalmul 16.8. Apoi Dumnezeu il ascunde pe Ilie si-i poarta de grija intr-un fel miraculos la paraul Cherit.

1 Imparati 17:7-24

Ilie nu depindea nici de parau, nici de corbi, ci de Cuvantul Celui care-i spusese: „Am poruncit corbilor sa te hraneasca acolo“ (v. 4). Tot asa, cand pa raul seaca, Ilie nu este lasat fara resurse si primeste un nou mesaj: „am poruncit acolo unei femei vaduve sa te hraneasca“ (v. 9; Ps.33.18, 19). Aceasta vaduva se afla la ultima limita a saraciei, dar ce conta aceasta pentru Ilie, din moment ce Domnul ii spusese: „acolo“! Aceasta femeie a credintei, pe care Domnul Isus o va cita locui torilor Nazaretului pentru a-i face sa se rusineze (Luca 4.25, 26), va trece printr-o experienta extraor dinara. Cand Dumnezeu soli cita un servi ciu (aici, cel de a-l hrani pe profetul Sau), da in acelasi timp tot ceea ce este necesar pentru im plinirea lui. Trebuie numai sa fim gata sa facem mai intai, fara im po trivire, ceea ce El ne-a cerut. Toc mai aceasta ne in vata mica turta, care constituie do vada cre dintei acestei femei si „cea dintai roada“ a unei abundente divine pen tru aceasta casa. Apoi sarmana vaduva are o noua experienta, si mai ne o bisnuita: cea a mortii si a in vierii fiului ei. Si gan durile ni se inalta din nou dinspre profet inspre Domnul Isus, in viindu-i pe cei morti. Nu avea si El, intr-o zi, sa i-l redea pe unicul fiu mamei sale vaduve (Luca 7.11-15)?

1 Imparati 18:1-16

Domnul, care trei ani mai devreme ii spusese lui Ilie: Du-te, „ascunde-te“ (17.3), acum ii porunceste: „Du-te, arata-te lui Ahab“ (18.1). Si profetul este la fel de gata sa asculte si in acest caz, ca si in celalalt – un exemplu pentru noi, care poate am tinde, conform firii noastre, sa ne ara tam sau sa ne ascundem cand Dumnezeu ne cere tocmai contrariul! Ce facea Ahab in timpul teribilei secete? Il ve dem preocupandu-se mai mult de caili si de catarii lui decat de starea de mizerie a poporului sau.

Obadiah, mai-marele casei lui, care se teme mult de Domnul, nu are curajul sa se desparta de stapanul strain de evlavie. Ar fi trebuit sa renunte la avantajul pamantesc, chiar daca, probabil, si-ar fi riscat viata. Asemenea lui Obadiah, multi crestini nu sunt gata sa se desparta de lume ca sa plaie Domnului, deoarece o asemenea optiune i-ar costa foarte mult! Obadiah se umple de teama cand i se cere sa-l anunte pe Ahab ca l-a intalnit pe Ilie. In mod con stiut, se mandreste cu ce a facut pentru cei o suta de profeti; dar, cand este vorba sa implineasca serviciul simplu pe care Ilie i l-a solicitat, sar manului Obadiah ii lipseste ceea ce la vaduva umila din Sarepta straluceste: increderea simpla in Cuvantul lui Dumnezeu.

1 Imparati 18:17-29

Cat timp seceta si foametea au bantuit tara, Ahab a facut tot ce i-a stat in putinta ca sa-l gaseasca pe profetul pe care-l considera raspunzator de nenorocirea lui Israel. „Tu esti?” – il intreaba cand, in sfarsit, il gaseste – „Tu esti cel care tula bura pe Israel?” Cata inconstienta aici! „Tu esti acela”, raspunde Ilie, „si casa tatalui tau”, care ai atras aceasta pedeapsa prin pacatele tale. In felul acesta judeca oamenii acestei lumi ... si poate uneori si noi! Cand Dumnezeu ne trimite cate o incercare, ne grabim sa-i acuzam pe oameni si sa-i facem raspunzatori de ceea ce ni se intampla, mai de graba decat sa ne cercetam pe noi insine. La cererea lui Ilie, imparatul strange pe tot Israelul, impreuna cu falsii profeti, pe muntele Carmel. Venise timpul ca poporului sa i se vorbeasca cu fermitate si sa fie confruntat cu aver timentul: „Pana cand veti schiopata de amandoi picioarele? (Sau: Pana cand veti sovai intre doua parti?)” Mai tarziu, Isus va vorbi multimiilor lui Israel in acelasi fel, de pe un alt munte: „Ni meni nu poate sluji la doi stapani ...” (Matei 6.24). Pentru cititorul care n-a facut inca o alegere, permiteti-ne sa va repetam intrebarea lui Ilie: „Pana cand veti sovai intre doua parti”, ... intre cei doi stapani?

1 Imparati 18:30-46

Pusi in fata provocarii, profetii lui Baal au per severat zadarnic cu entuziasmul si cu dansurile lor violente. Dumnezeul lor a ramas surd si inca dintr-un motiv foarte intemeiat! (Ps. 115.4-7). Apoi Ilie isi incepe pe treaba tirile cu un calm si cu o autoritate care contrasta marcant cu toata agitatia anterioara. El construiește altarul din doua sprezece pietre, „dupa numarul semintilor”, afirmand astfel uni tatea poporului. In pofida tristei separari in doua imparatii, in ochii lui Dumnezeu Israel este inca o singura natiune. Acelasi lucru se aplica astazi la Biserica Domnului. Desi se afla divizata in atatea denominatii, Dumnezeu recunoaste numai o singura Biserica, alcatuita din toti cre dinciosii. Si noi, de asemenea, trebuie s-o pri vim in acelasi fel. Cand totul este gata pentru arderea-de-tot, Ilie se adreseaza lui Dumnezeu: „Raspunde-mi, Doamne, raspunde-mi, si sa cunoasca poporul acesta ca Tu, Doamne, esti Dumnezeu si ca Tu le-ai intors inima inapoi” (v. 37). Dumnezeu raspunde servitorului Sau, nu numai trimitand foc, ci si in torcand inima poporului spre El. Ahab asista la aceasta scena, urmata de moartea pro fetilor sai, fara sa para ca-l intereseaza altceva decat sa manance si sa bea, in timp ce, de partea lui, omul lui Dumnezeu se roaga din nou ... „si cerul a dat ploaie” (Iacov 5.18).

1 Imparati 19:1-10

Cine ar recunoaste marturia stralucitoare din capitolul precedent in acest om descurajat, fu gind de amenintarea unei femei? Dumnezeu nu ne ofera acest detaliu pentru ca sa-l judecam pe pretiosul Sau servitor, ci spre invatarea noastra: Omul cel mai remarcabil esueaza in intregime cand este lasat pe seama propriilor resurse (cititi Pro verbe 29.25). Lui Ilie nu-i mai ramane altceva decat disparea. Totusi, iata cum Dumnezeu Se ingrijeste de el. Un gand de pret: chiar atunci cand ajungem intr-o stare de depresiune sau de iritare, buna tateea Lui nu inceteaza sa se exercite asupra noastra. Spiritul legalist al lui Ilie l-a condus la Horeb (o parte a masivului Sinai), locul unde fusese data Legea. „Ce faci aici, Ilie?” (v. 9), il intreaba Domnul. Serioasa intrebare pentru cel care abandonase poporul! Dar raspunsul profetului nu face decat sa-i tradeze falsa pozitie. El se afla acolo pentru a acuza! Chiar daca Moise, in acelasi loc, mijlocise pentru popor (Exod 32.11), Ilie „se plange lui Dumnezeu impotriva lui Israel”, cum trist se remarca in Romani 11.2. Sa ne amintim bine lucrul acesta: Sa acuzi (fapt care poate lua forma unei informari) in seama sa faci lucrarea lui Satan (Apocalipsa 12.10). Sa mijlocesti inseamna, din contra, sa actionezi asemenea menea Domnului Isus (Romani 8.34).

1 Imparati 19:11-21

Contrar cu ceea ce gandea Ilie, mesajul pe care Dumnezeu dorea ca Israel sa-l auda nu era cel de judecata. Domnul nu Se afla nici in vant, nici in cutre murul de pamant, nici in foc. Glasul „puternic”, „plin de mare tatie” ... si de temut din Psalmul 29.3-9 se imblanzeste pentru a face loc glasului dulce si sosit al harului. Tot asa, astazi nu este timpul judecatii pentru lume, ci al harului care-l iarta pe pacatos. Dumnezeu poate sa-i trezeasca pe oameni prin dovezi ale puterii Lui, dar numai vocea tandra a harului este in stare sa atinga inimile. Din nou este necesar, pentru a-l primi, simtul propriei nimicnii. Pentru ca n-a fost capabil sa inteleaga acest limbaj, Ilie trebuie sa fie dat deoparte si Elisei este chemat in locul lui. In ce-l priveste, Domnul va sti cum sa-l faca pe popor sa auda aceasta voce a dragostei. In final, Dumnezeu il invata pe Ilie inca o lectie. Acesta urcase pe munte crezand ca el singur ramasese credincios. Si coboara avand invatat faptul ca era numai unul dintre cei sapte mii de oameni pe care Dumnezeu ii pastrase pentru Sine in Israel. Daca el insusi nu fusese in stare sa-l descopere, Dumnezeu, pe de alta parte, ii cunostea pe fiecare dintre ei (vezi 2 Timotei 2.19).

1 Imparati 20:1-12

Domnul ii facuse cunoscut lui Ilie atat pe suc cesorul lui Ben-Hadad, imparatul Siriei, cat si pe cel al lui Ahab, imparatul lui Israel (19.15, 16). Dar aceste doua persoane se afla inca la putere si cap. 20 ne relateaza confruntarea care ii as teapta. Acelasi lucru si pentru lumea de astazi: ii este acordata o simpla amanare, dar aceasta nu-i impiedica pe oameni, in orbirea lor, sa actioneze ca si cum viitorul le-ar apartine. Ei uita ca Dumnezeu are propriile ganduri cu privire la lume si ca El dirijeaza cursul istoriei. Si in timp ce isi disputa suprematia, oamenii sunt deja inlocuiti in consiliul divin prin Imparatul pe care Dumnezeu l-a desemnat: Isus Hristos. Asemenea lui Ilie, credinciosii cunosc, din Cuvant, aceste ganduri ale lui Dumnezeu cu privire la lume; ei nu trebuie sa se lase distrasi de evenimentele care agita si care nelinistesc omenirea (Isaia 8.12, 13). In fata provocarilor lui Ben-Hadad, Ahab este lipsit de putere. El ne duce cu gandul la omul care, in conditia lui pacatoasa, se afla la mila puternicului sau vrajmas, din voia lui. Oare acesta nu l-a privat pe Adam, in doar ca teva

momen te, de tot ce posedea el in Eden? Dar, prin harul lui Dumnezeu, Satan, omul tare, a gasit in Hristos pe Unul mai tare decat el, care l-a biruit si care „im parte prazile [luate] de la el“ (Luca 11.22).

1 Imparati 20:13-30

Ben-Hadad n-a tinut cont de Domnul. In timp ce bea cu cei treizeci si doi de imparati care-l ajutau, planul divin este pus in aplicare. Ne putem intreba de ce Domnul vine in ajutorul imoralului Ahab, cand acesta nici macar nu-l cheama. Dar nu este tocmai vocea dulce si soptita a harului cea care ia Dumnezeu vrea sa-i incerce din nou virtutile? Scapandu-l pe Ahab si pe poporul lui, Isi propune sa le arate ca El este inca Dumnezeul lui Israel, cu toate ca ei nu-l cauta. Sirienilor le va demonstra ca nu este nici Dumnezeu zeul muntilor, nici al campilor, ci „Domnul cerului si al pamantului“ (Fapte 17.24). Sa remarcam inca doua detalii importante in v. 27: Inainte sa mearga la lupta, copiii lui Israel sunt aprovizionati. Sa nu ne imaginam ca ne putem confrunta cu adversarii nostri fara ca mai intai sa ne fi facut provizii zilnice de pe paginile lui Dumnezeu. Apoi mica armata a lui Israel trebuie sa experimenteze ca este fara putere, jalnica in ochii vrajmasilor ei, „ca doua turme mici de capre“ inaintea multimii care umple tara. Dumnezeu actioneaza intotdeauna in asa fel incat scaparea pe care o da El sa-l fie atribuita si sa-l glorifice. Puterea Lui se desavarseste in slabiciune (2 Corinteni 12.9).

1 Imparati 20:30-43

Este trist sa nu gasim la Ahab nici un sentiment de recunostinta pentru dubla victorie pe care Domnul i-a acordat-o. Din nefericire, cei mai multi oameni se comportau la fel! Harul lui Dumnezeu ii lasa indiferenti. Dispretuindu-l, ei il insulta pe Dumnezeu si-si construiesc propria nefericire. Hristos a invins pentru noi un adversar in finit mai puternic si mai crud decat Ben-Hadad cu armata lui. Oare l-am multumit noi toti pentru aceasta glorioasa eliberare? Nu numai ca nu-l vedem pe Ahab intorcandu-se spre Domnul, dar el manifesta si o indulgenta culpabila, crucandu-l pe vrajmasul lui Dumnezeu si al poporului Sau. Mai rau decat atat, il numeste fratele sau! Dumnezeu intervine, trimittandu-i un alt profet, inasa de data aceasta vocea harului lasa loc celei a judecatii. Ca si Ahab, ajungem sa uitam ca lumea se afla in vrajmasie cu Dumnezeu si cu poporul Lui. Dar omenirea este impartita numai in doua familii: cea a lui Dumnezeu si cea a diavolului (Ioan 8.41-44). Ele nu se pot amesteca. Daca avem binecuvantarea sa facem parte din marea familie care-l are pe Dumnezeu ca Tata, atunci toti copiii lui Dumnezeu si numai ei sunt fratii si surorile noastre.

1 Imparati 21:1-14

Ahab ajunsese foarte aproape sa fie jefuit de tot ce avea, de catre imparatul Siriei. Nerecunoscut fata de Domnul care-i pazise tot, incerca acum, din lacomie, sa si pradeze aproapele. Nabot, ca israelit credincios, nu putea sa renunte la mostenirea sa, potrivit cu Levitic 25.23. Aratam noi aceeasi credinciosie, aceeasi fermitate, cand este vorba sa pas-tiram mostenirea spirituala lasata, poartea, de parintii nostri? Da, sa avem grija sa nu suferim in comparabilele adevaruri biblice care ne-au fost incredintate (1 Timotei 6.20; 2 Timotei 1.14). Din lasitate, mizerabilul imparat o lasa pe sotie sa actioneze si, sub pretextul autoritatii imperiale, se infaptuieste cea mai oribila nedreptate. Dar

Nabot este privilegiat sa-L reprezinte pe Unul mai mare decat el. In parabola in care Domnul Isus Se prezinta ca mostenitorul viticul to rului, auzim teribilele cuvinte: „veniti sa-l omo ram si sa luam in stapanire mos te nirea lui“ (Ma tei 21.38). Sfarsitul aceleiasi evanghelii ne arata ca si inaintea sinedriului s-au prezen tat tot doi mar tori mincinosi. Acolo, Isus fusese acu zat de blas fe mie de catre conducatorii poporului (Matei 26.60,65,66), inainte sa sufere si sa moara „dincolo de poarta“ (v. 13; Evrei 13.12).

1 Imparati 21:15-29

Asemeni lui Ahab, care isi insuseste printr-o crima mostenirea lui Nabot, omul s-a debarasat de Hristos, comportandu-se ca si cum lumea ii apartine. Ahab este un exemplu tipic al omului care doreste intotdeauna ceea ce nu are. Coplesit cu bogatii, tot ceea ce-l interesa mai mult era via vecinului sau. Inima fireasca este incontinuu nesatisfacuta. Minciuna si uciderea l-au pus pe imparat in po se sia obiectului dorintei sale. Iata-l ca se ridica si coboara, cu inima vesela, sa-si vada noua sa proprietate. Dar toata placerea ii dispare brusc! Ci neva, pe care nu-l cunoas te chiar foarte bine, il asteapta in via lui Nabot. Este Ilie! Dumnezeu i-a dat misiunea sa-l anunte pe im pa rat cu privire la pedeapsa de zas truoasa care-l asteapta. Apoi, pentru prima data, Ahab da semne ca se smereste. El cunoaste din experienta predecesori lor sai ca intotdeauna cuvantul lui Dumnezeu se implineste. Oare pur tarea lui de acum semnifica „o pocainta spre man tuire“ (2 Corinteni 7.10)? Nu, dupa cum ne va arata in continuare isto ria lui. Intotdeauna dupa roade se judeca adevarata pocainta. Cu toate acestea, Dum nezeu, atent la orice semn de intoarcere, tine cont de atitudinea lui Ahab, suspendandu-i tem porar pedeapsa (Ezechiel 33.11).

1 Imparati 22:1-18

Ben-Hadad nu si-a tinut cuvantul (20.34). A pas trat Ramotul din Galaad. Ahab isi propune sa-l ia inapoi si isi impartaseste gandul sau unui ilustru vizita tor: Iosafat, imparatul lui Iuda. Si care ar putea fi pri mul gand referitor la aceasta vizita? Nu este oare imbucurator sa vedem stabi lindu-se o prietenie intre suveranii acestor doua imparatii aflate in conflict de atata timp? Este un pas spre unificare, astazi la moda in lumea crestina. In rea litate, in ochii lui Dumnezeu ea semnifica necre dinciosie din partea lui Iosafat. El era imparat la Ierusalim, unde se gasea tem plul Domnului. Ahab, dimpotriva, era un ido latru. Si „ce inte legere“, intreaba apostolul, „are tem plul lui Dum nezeu cu idolii?“ (2 Cor. 6.16). Cum putea imparatul lui Iuda sa se uite atata pe sine, incat sa spuna: „Eu sunt ca tine ...“? Priviti in ce angrenaj se lasa prins sarmanul Iosafat! Stingherit, ii face cateva remarci timide lui Ahab, dar nu are energia necesara sa se opuna planurilor acestuia. I-ar fi fost necesar pentru aceasta mai mult curaj decat pentru a merge la razboi impotriva sirienilor. Cu siguran ta, si fiecare dintre noi cunoaste din experienta ca cea mai dificila actiune, implicand cel mai mult curaj, este adesea un simplu refuz, un refuz de asociere cu raul (Ps. 1.1).

1 Imparati 22:19-40

Cei patru sute de profeti au anuntat intr-un singur glas ceea ce dorea imparatul. Ce risca ei? Daca Ahab castiga razboiul, prezicerea lor se va confirma. Iar daca nu se va mai intoarce, nici nu le va mai

putea face vreun re pros. Alaturi de acesti profeti mincinosi, un singur profet al Domnului, credinciosul Mica, face cunoscut adevarul cu curaj si trebuie sa su fe re pentru el. Asemeni capitolului 18, si acesta ne pune in garda cu privire la un pericol: cel de a judeca daca un lucru este bun sau rau dupa numarul celor care-l practica. Oamenii de astazi, asemenea lui Ahab, „isi vor strange o multime de invatatori dupa pof te le lor“ (2 Timotei 4.3). Nu le place sa auda vorbindu-se in special despre o judecata eterna, de aceea gasesc, pentru linistea lor, invatatori care le promit ca, in final, totul va fi bine. Dar, mai devreme sau mai tarziu, Dumnezeu ii va face de rusine pe toti mincinosii. Cuvantul Lui este adevarul (Ioan 17.17).Pe Iosafat, lipsa curajului aproape ca-l costa via ta. L-a urmat pe Ahab, de teama sa nu-l supe re. Dar acesta din urma, cu lasitate, a cautat sa deturneze atentia adver sarilor si a eforturilor lor inspre Iosafat. Insa siretlicul sau nu L-a inelat pe Domnul, care avea ochii indreptati asupra unuia dintre impa rati pentru a-l scapa, iar asupra celuilalt, pentru a-Si implini judecata necrutatoare (vezi Psalmul 7.12-13).

1 Imparati 22:41-53

Domnia lui Iosafat este reluata in detaliu in Cartea 2 Cronici. Ne vom opri totusi aici asupra unui fapt foarte instructiv. Iosafat pregatise o flota care sa mearga la Ofir dupa aur. Dar mana lui Dumnezeu il opreste; vasele ii sunt sfaramate. Se va incapatana el? Dimpotriva, se va supune! Imparatul lui Israel este gata sa-i ofere ajutorul navigatorilor sai, dar de data aceasta stie sa-i raspunda „nu“! Oare n-am avut toti experienta unor planuri mari pe care le-am facut si care au fost reduse la nimic in urma unei singure lovituri, prin imprejurari neas teptate? La fel a fost si cu Iov, care a strigat: „Planurile mele s-au naruit, – gandurile dragi ale inimii mele“ (Iov 17.11). Ca sa faca sa ne esueze aseme nea planuri, Dumnezeu Se foloseste de diferite mijloace: vreme rea, boala, lipsa de bani, insuc ce s la examen ...! Si acestea sunt intotdeauna dureroase. Dar, in loc sa ne tulbu ram sau sa insistam, ar fi bine sa aflam mai intai daca pla nurile noastre au avut intr-adevar aprobarea Domnului. Un duh zdrobit are mai mul ta valoare in ochii Lui decat corabii sfaramate.Ultimul paragraf ne duce inapoi la curtea im parateasca a lui Israel. Acolo il vedem pe noul im pa rat, Ahazia, slujind lui Baal si prosternandu-se in fata lui. Aceasta este trista nota finala a cartii 1 Impa rati.

clickbible.org